

Agatha Raisin ja
**LUSIKATAIS
MÜRKI**

Inglise keelest tõlkinud Mall Pöial

Originaali tiitel:

M. C. Beaton

A Spoonful of Poison

An Agatha Raisin Mystery

St. Martin's Minotaur

St. Martin's Press, 175 Fifth Avenue, New York, N.Y. 10010

Copyright © 2008 by M. C. Beaton

Toimetanud Mari Karlson

Kujundanud Villu Koskaru

Tõlge eesti keelde © Mall Pöial ja Tänapäev, 2020

ISBN 978-9949-85-706-7

www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

*See raamat on pühendatud minu kolmele raamatumüügi-
inglile Cotswoldi raamatupoes Moreton-in-Marshis
Gloucestershire'is: Tony Keatsile, David Whiteheadile
ja Nina Smithile.*

Üks

Carsely vikaari abikaasa proua Bloxby heitis oma külalisele mureliku pilgu. „Jah, proua Raisin on minu sõber, hea sõber, kuid praegu on ta detektiivbüroo juhtimisega väga hõivatud ja tal ei ole aega, et ...”

„Aga see on nii hea põhjus,” katkestas teda Arthur Chance, Comfrey Magna küla Püha Odo Severe'i vikaar. „Asjatundliku suhtekorraldaja teened rahva kokkutoomisel meie iga-aastastele pidustustele oleksid vägagi tervitatavad. Tulu läheb kiriku katuse taastamiseks ja heategevuseks.”

„Jah, aga ...”

„Ei oleks ju raske lihtsalt *paluda*, või mis? See oleks teie kui kristlase kohus.”

„Vaevalt küll peab mulle minu kohustusi meelde tule-
tama,” sõnas proua Bloxby väsinult, meenutades kõiki visiite

lähikonnas, emade koosolekuid, Carsely daamide ühingut. Tõepoolest, mõtles naine, sellise leebe ja kahjutu väljanägemise kohta on too mees hirmus pealetükkiv.

Arthur Chance oli väikest kasvu, paksude prilliklaaside ja hallide juustega, mis sarvedena mõlemal pool tema kortsulist nägu turritasid. Proua Bloxbyle meenus, et vikaar oli abiellunud endast kaksikümmend aastat noorema naisega. Küllap ta survestas seda naist, mõtles proua Bloxby.

„Kuulge. Ma teen, mis saan, aga ma ei luba midagi. Millal need pidustused on?”

„Nädala pärast laupäeval.”

„Juba nädala pärast? Te ei anna proua Raisinile sugugi aega.”

„Jumal aitab teda,” vastas härra Chance.

Agatha Raisin oli keskealine naine, kes, müünud maha oma eduka suhtekorraldusfirma ja hakanud Cotswoldis asuvas majakeses varast pensionipõlve pidama, avastas, et tegevusetus talle sugugi ei sobi, ning asutas detektiivbüroo. Nüüd, kui see oli edukaks saanud, soovis Agatha, et tal oleks rohkem aega puhata. Bürood ummistasid näotuks kiskunud lahutused ning kadunud laste, kasside ja koerte otsimine. Vaid kord oli läbi vilksatanud üks tööstusspionaaži juhtum. Tundes, et tal napib kvaliteetaega, oli Agatha hakanud kontorit nädalavahe-
tusteks kinni panema, unustades täiesti asjaolu, et kui tal seda kvaliteetaega piisavalt oli, ei teadnud ta, mida sellega peale hakata.

Viiekümnendate eluaastate alguse kohta nägi Agatha ikka veel hea välja. Juuksed, olgugi värvitud, läikisid ja säärejooks oli tipp-topp. Tal olid pisikesed silmad ja väga vähe kortse. Agatha rinnapartii oli lopsakas ja vöökoht tüse, mis talle meelehärmi valmistas.

Reede õhtul koju jõudnud, askeldas Agatha oma kahe kassi Hodge'i ja Boswelliga, lükkas siis kingad jalast, segas endale korraliku portsu džinni toonikuga, süütas sigareti ja vajus kergendusohkega diivanile.

Hajameelselt mõtiskles naine, kus tema eksabikaasa James Lacey on. Mees elas naabermajas, kuid viibis reisikirjanikuna sageli välismaal. Nagu tavaliselt tuhnis Agatha oma ajusoppides, otsides toda vana sõgedat armumist, toda vana igatsust mehe järele, kuid see näis olevat igaveseks kadunud. Ilma kinnismõtteta Agatha oli jäänud iseendaga kahekesi, ta oli unustanud kogu valu ja kurbuse, mida armastus eksi vastu põhjustas, ja meenutas vaid õndsuse lühikesi hetki.

Helises uksekell. Agatha heitis jalad põrandale ja läks avama. Nähes ukse taga proua Bloxbyt, lõi ta nägu särama. „Tule sisse!” rõõmustas Agatha. „Tegin endale just džinni toonikuga. Tahad ka?”

„Ei, aga šerrit sooviksin küll.”

Aeg-ajalt mõtiskles Agatha, vägagi teadlik oma agulipäritolust, mis tunne oleks olla pealaest jalatallani daam nagu proua Bloxby. Vikaari abikaasal oli seljas üpris kottis tviidseelik ja päevinäinud roosiroosa pluus. Hallid juuksed kippusid kuklakrunnist välja, kuid naisest õhkus nagu tavaliselt headust ja väarikust.

Need kaks kutsusid teineteist alati, nagu Carsely daamide ühingu kombeks, perekonnanime pidi.

Agatha valas proua Bloxbyle šerrit. „Pole sind mõnda aega näinud,” lausus ta. „Nii kiire on olnud.”

Proua Bloxby hallides silmades vilksatas süütunne. „Kas see noor Toni Gilmour on ikka veel sinu juures?”

„Jah, jumal tänatud. Suurepärase detektiiv. Aga mulle tundub, et peame hakkama tööd ära ütleva. Ma ei taha enam inimesi juurde võtta.”

Proua Bloxby rüüpas sõõmu šerrit ning lausus nii muuseas: „Ma teadsin, et sul on kiire. Nii ma talle ütlesingi.”

„Ütlesid kellele?”

„Härra Arthur Chance'ile. Püha Odo Severe'i vikaarile.”

„Kes?”

„Üks anglosaksi pühak. Olen unustanud, mis ta korda saatis. Neid on nii palju.”

„Ja kuidas mina teil härra Chance'iga jutuks tulin?”

„Ta elab Comfrey Magnas ...”

„Pole seal kunagi käinud.”

„Vähesed on. See ei jää turistide tee peale. Ühesõnaga, neil toimub seal homme nädala pärast iga-aastane külapidu ja härra Chance tahtis, et ma paluksin sind selle kampaaniakorraldajaks.”

„Kas see vikaar on kuidagi eriline? Kas on mingi põhjus, miks ma peaksin?”

„Ainult sellepärast, et see on heategevus. Ja ta oli üsna pealetükkiv.”

Agatha muigas. „Sa näed välja nagu keegi, kellele on just pähe istunud. Tead, sõidame homme hommikul sinna, ma ütlen talle ühe konkreetse ei! ja ta ei tülita sind rohkem.”

„See on sinust nii kena, proua Raisin. Mina ei ole just väga tugev, kui tuleb öelda ei millelegi, mis paistab õilis olevat.”

Talvapäevil, kui tibutas vihma ja mägesid kattis paks märg udu, küsis Agatha vahel endalt, mida ta siin, maetuna oma Cotswoldi majakesse õlgkatuse alla, õigupoolest teeb.

Aga kui ta järgmisel hommikul koos proua Bloxbyga minema sõitis, nautis maa tõeliselt sooja kevadilma. Laukapuu kirjas hekke, õisuba ja elulõng rippusid aiamüüridel, siniliiad õõtsusid kõige kergemas tuules ja pea kohal kummus lai sinine taevaletus.

Proua Bloxby juhatas Agathat läbi külavaheteede labürinti. „Olemegi viimaks kohal,” teatas ta lõpuks. „Jäta auto kiriku ette.”

Agatha meelest oli Comfrey Magna saladuslik veider külake. Siin ei olnud kahel pool teed ilutsevate igivanade majade spaleeri tunginud uusehitisi. Peatänaval, aedades ja isegi akendel polnud näha hingelistki.

„Kohutavalt vaikne,” märkis Agatha.

„Vähe noori, selles on probleem,” sõnas proua Bloxby. „Pole neid, kes ostavad oma elu esimese maja, on ainult need, kes ostavad viimase.”

„Ei arvaks, et majad sellises pärapõrgus teab mis kallid oleksid,” leidis Agatha autot parkides.

„Majad on igal pool hirmus kallid.”

Nad tulid autost välja. „See seal on kirikla,” ütles proua Bloxby. „Lähme läbi kirikuaia otse.”

Kirikla oli vana hall hoone iidsetest Cotswoldi kividest viilkatusega. Nende kivide eest saaks terve varanduse, kuid kohalik omavalitsus ei lubaks iial kive maha müüa. Või kui, siis ainult juhul, kui need asendataks täpselt samasugustega. Mis muudaks kogu algatuse muidugi mõttetuks.

Kui naised kirikaeda astusid, silmas Agatha meest, kes ajas end sirgu ühe haua kohalt, kuhu ta parajasti lilli oli asetanud. Mees pöördus, nägi neid ja naeratas.

Agatha pilgutas kiiresti silmi. Mees oli pikk, heledate juuste, kergelt päevitunud kena näo ja roheliste silmadega. Tema silmad on tõesti rohelised, mõtles Agatha, neis ei ole raasugi pruuni. Mehel oli seljas sportlik tviidpintsak, jalas toimsed ratsapüksid.

„Tere hommikust!” lausus proua Bloxby viisakalt ja nügis Agathat, sest too näis olevat paigale tardunud.

„Tere hommikust!” vastas mees.

„Kes see oli?” sosistas Agatha, kui nad kirikla poole läksid.

„Ma ei tea.”

Proua Bloxby helistas kella. Ukse avas pikk naine, seljas ainult võimlemistrikoo. Naise juuksed olid pikad, sirged ning baklažaanilillaks värvitud. Tal oli üsna kitsas nägu kitsa suu ja piklike kitsaste silmadega. Ka tema nina oli kitsas, selle keskel asetses veider kühm, otsekui oleks ninaluu kunagi katki olnud ja siis halvasti kokku kasvanud. Neljakümne kandis, mõtles Agatha.

„Te katkestasite mu Pilatese-trenni,” ütles naine.

„Me tulime härra Chance'i juurde,” selgitas proua Bloxby.
„Te olete kindlasti suhtekorraldajad. Leiate ta kabinetist.
Mina olen Trixie Chance.”

„Helde taevas!” mõtles proua Bloxby. Sageli tundus talle, et vikaaride moekatel prouadel on koguduste kahanemises samaväärne roll kui moekatel vikaaridel endil. Proua Chance'i tüüpi naised olid talle tuttavad: nad püüdsid meeleheitlikult olla „ägedad”, järgida viimaseid moeröögatusi ning teada uusimaid pop-bände.

Trixie oli kusagile kadunud. Lükanud esikus paar ust lahti, leidsid nad kabineti. Arthur Chance istus paberitega ülekuhjatud suure viktoriaanliku laua taga.

Vikaar kiirustas ümber laua külalistele vastu, kahvatud silmad paksude prilliklaaside taga säramas.

„Kallis proua, ma teadsin, et te tulete. Kui hirmus kena teist, et te meid aitate!”

Agatha käed vajusid rippu. „Ma tulin, et öelda ...” alustas ta.

Väljast kostis naeru ja läbi akna nägi Agatha Trixie't kalmistul kohatud kena mehega jutlemas.

„Kes see on?” nõudis ta aknale osutades.

Arthur pöördus üllatunult. „Üks minu koguduse liikmetest, meie külakese elanik härra George Selby. Kui traagiline, et tema naine suri! Härra Selbyst on pidustuste korraldamisel väga palju abi olnud: ta tellis peotelgid juhuks, kui sajab. See on meie tujukas Inglise kliimas nii oluline, kas te ei leia, proua Raisin?”